

Fiskartorpet.

Dikt af *O. M. Heuter.*

Uppläst vid fiskarsoarén i Helsingfors lördagen d. 2 oktober 1897.

I höga alars skygd
en fiskarkoja står
långt ute på klippigt skår.
Så ensam — och ändå
från morgon och till kväll
hur jublade lifvet där!

Jag mins dig! — ack ännu
jag mins dig som i går,
jag aldrig dig glömma kan,
du glädjens lugna hem,
där vid naturens barm
dess hälsa och frid jag vann!

Jag mins, när spegelblank
den vida fjärden låg,
hur tidigt i morgonstund
vi, fiskarfar och jag,
kring krokar och kring nät
då gjorde vår glada rund.

Jag mins hans enkla tal,
hur likt en hafsvind friskt
det in i mitt hjärta gick —
och vid hans ord jag såg
en okänd skönhets värld
stå fram för min häpna blick.

Jag mins — på stugans bänk
bland barnen när jag satt
och sagor talde och sång —
de enkla sagor mig
i byte då man gaf,
långt vackrare mången gång.

Jag mins vid vassig strand
så mången munter lek,
när månen på fjärden sken
och arbetet var slut
och sången öfver våg
gick gungande, klar och ren.

I, vilda blommor små
på strandens kala håll,
bestänkta af hafvets våg,
o, hvilken härlig doft
jag andades hos er,
mig aldrig den går ur håg!

Den följer mig ännu,
den dröjer i min själ
och stiger än mången kväll
i bön till himlen upp:
vålsigna Gud hvar dag
de små uti fiskarns tjäll!

